

[Erik Eriksen.]

længe med at gribe ind, og jeg kan ikke se, at dette, at der skulle holdes valg deroppe, skulle kunne træde hindrende i vejen for, at man havde søgt at ordne sagen på et tidligere tidspunkt, netop når landsstyret gennem lagmanden havde bedt om det.

Det ærede medlem hr. P. M. Dam har jeg ingen bemærkninger at gøre til. Jeg er ikke helt klar over, hvad det egentlig er, det ærede medlem har sagt her i dag, men så meget kan i hvert fald siges, at når jeg ser på de udtalelser, det ærede medlem har fremsat udenfor tinget indtil denne dag, så tror jeg ikke, det ærede medlem risikerer at blive overrendt med tak, i hvert fald ikke indenfor denne kreds.

Aksel Møller: Hvis man skulle påpege det mest interessante punkt i den forhandling, der har været ført her i dag, måtte det vel egentlig blive den måde, hvorpå den højtærede statsminister og tidligere på dagen det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har udtalt sig om muligheden — eller rettere ikke har udtalt sig om muligheden — af et samarbejde i en regering mellem deres to partier. Jeg vil gerne have lov at stille et enkelt spørgsmål til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i denne forbindelse. I går kunne man læse en kronik i „Dagens Nyheder“, hvori det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, såvidt jeg forstod meningen, erklærede, at der ikke var nogen som helst muligheder for et regeringssamarbejde mellem det radikale venstre og socialdemokratiet. Hvorfor i alverden har de mere kloge i dag ikke talt lige så tydeligt som han i går? Det synes mig at være det interessanteste i politisk henseende i den debat, der er ført i dag. Men der er jo endnu tid, inden forhandlingen her skal afsluttes, til enten at marchere op på linie med det ærede medlem hr. Johs. Christiansen eller stadigvæk forbeholde sig den fuldkomne suverænitæt, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard er så stolt af at hans parti er i besiddelse af. Jeg for mit vedkommende skal ikke bestride, at han har ret i, at det konservative folkeparti så lidt som venstre har nogen indflydelse på det radikale venstres politik. Det viser udviklingen i dette folketingsår til fuldkommenhed. Det ærede medlems politik har været

modsat alle de råd, som er givet fra andre partiers side i forholdet til den nuværende regering.

Den højtærede statsminister frembyder jo i alt fald ikke det samme billede af en sfinks, når det rejser sig om muligheden for et regeringssamarbejde. Han strøede sine taksigelser og roser for det radikale venstres fod i 1. maj-talen, og i dag, så længe efter og på direkte påkrav, har han også rakt en enkelt lille visnen og bleg blomst til de to oppositionspartier, som dog er grundlaget for, at han kan føre den udenrigspolitik, som regeringen fører, og som er i overensstemmelse med tidligere truffne beslutninger i det høje ting.

Det er imidlertid slet ikke tak, jeg har savnet i den højtærede statsministers 1. maj-tale. Det, jeg har savnet, er en kritik fra den højtærede statsminister af det radikale venstres holdning i udenrigspolitikken og forsvarspolitikken, en understregning af, at den højtærede statsminister som regeringschef stadig er af den opfattelse, at udenrigspolitikken og forsvarspolitikken og overensstemmelse herom er en afgørende forudsætning for, at der overhovedet kan blive tale om videre perspektiver, eller hvad det var for en vending, den højtærede statsminister nu har glemt at han brugte ved den lejlighed. Denne mangel på kritik er efter min mening et udpræget udtryk for, hvad der rører sig i den højtærede statsministers tanker. Nu venter vi med spænding på, om det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har noget at føje til det ærede medlem hr. Johs. Christiansens kronik.

Dernæst vil jeg gerne sige til den højtærede finansminister, at jeg lagde naturligvis mærke til den måde, hvorpå han forsvarede den gang, hans toldlovsforslag har haft i toldkommissionen. Men jeg kunne ikke rigtig, hvor meget jeg end lyttede efter, finde nogen forklaring på, hvorfor toldrevisionen, da vi endelig nåede til overensstemmelse i synspunkter med hensyn til, hvordan den skulle skrives, så ikke er gennemført. Jeg kan udmærket vel medgive den højtærede finansminister, at det var meget uheldigt for løsningen af denne sag, at den dukkede op i en storpolitisk situation, hvor det, som jeg sagde i min tale tidligere i dag, var et spørgsmål om, hvem der skulle have regeringsmagten i landet fremover. Det